

II.

Ujeta v jutru sem ko nočna ptica,
sovražna luč požiga mi oči,
neznana dalja me v dlaneh tišči,
trohni na srcu strta perotnica.

Nikdar ne bom domov poti našla,
zaman, zaman me dalja bo čakala;
oči sem s črnim trakom zavezala,
nasula divjih rož na grob srca.

Obišči me, Gospod, z večerom sna,
da bom vsaj v sanjah videla mladost
in srečo, ki sem pokopala jo doma.

Glej, še je v meni beli soj deklišstva,
moleča duša, vdanost in krotkost —
ko listi drobne palme mučeništva...

F. Balantič | Ob sončni daritvi

Nebo je podobno bledemu zvonu,
prišli so oblaki, duhovni svetli,
razpeli so rôke proti zatonu,
sončna daritev gorkó krvavi.

Položil sem njeno glavó na srce si
kot ljubljeno truplo na živo zemljó,
naj ve, kaj sence trpé pod drevesi,
preden se nočni cvetovi odpro.